

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: www.scio.cz, s.r.o., se sídlem Praha 8, Pobřežní 34, IČ: 27156125, zast. JUDr. Miroslavem Syllou, advokátem se sídlem Český Krumlov, Přídolská 481, proti žalovanému: **Centrum pro zjišťování výsledků ve vzdělávání**, se sídlem Praha 1, Jeruzalémská 957/12, IČ: 72029455, zast. JUDr. Josefem Donátem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Pankráci 1683/127, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu,

t a k t o :

I. Žalovaný je povinen vydat rozhodnutí o žádostech žalobce:

- ze dne 2.3.2010 (Info 002/2010) o poskytnutí smluv uzavřených s vítěznými uchazeči veřejných zakázek souvisejících s reformou maturitní zkoušky od r. 2007;
- ze dne 25.1.2010 (Info 005/2010) o poskytnutí Studie proveditelnosti modelu spolupráce s VŠ a VOŠ na využití výsledku maturitní zkoušky pro přijímání uchazečů o studium na VŠ a VOŠ, která byla zpracována společností KPMG Česká republika na základě veřejné zakázky vyhlášené dne 1.9.2009 Cermatem;
- ze dne 2.3.2010 (Info 006/2010) o poskytnutí textů všech e-learningových školení pro pedagogy, pořádaných v rámci projektu Příprava podmínek reformované maturitní zkoušky (PRO.MZ) a učebních a pracovních textů všech prezentačních školení pro pedagogy, pořádaných v rámci projektu Příprava podmínek reformované maturitní zkoušky (PRO.MZ),

a to ve lhůtě do 25 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení v částce 13.553,20,-Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Miroslava Syllly, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného správního orgánu a žádal, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí o žádostech žalobce:

- ze dne 2.3.2010 o poskytnutí smluv uzavřených s vítěznými uchazeči veřejných zakázek souvisejících s reformou maturitní zkoušky od r. 2007,
- ze dne 25.1.2010 o poskytnutí Studie proveditelnosti modelu spolupráce s VŠ a VOŠ na využití výsledku maturitní zkoušky pro přijímání uchazečů o studium na VŠ a VOŠ, která byla zpracována společností KPMG Česká republika na základě veřejné zakázky vyhlášené dne 1.9.2009 Cermatem,
- ze dne 2.3.2010 o poskytnutí textů všech e-learningových školení pro pedagogy, pořádaných v rámci projektu Příprava podmínek reformované maturitní zkoušky (PRO.MZ) a učebních a pracovních textů všech prezentačních školení pro pedagogy, pořádaných v rámci projektu Příprava podmínek reformované maturitní zkoušky (PRO.MZ).

V podané žalobě žalobce nejprve ve stručnosti shrnul průběh správního řízení a tvrdil, že odmítavé stanovisko žalovaného ze dne 6.10.2010 nemá zákonné náležitosti rozhodnutí dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákona č. 106/1999 Sb.“) a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a nemůže tak být považováno za rozhodnutí ve smyslu uvedených zákonů. Žalobce podal proti postupu žalovaného stížnost dle § 16a zákona č. 106/1999 Sb. Tato stížnost však zůstala bez jakékoliv reakce ze strany Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „ministerstvo“).

Namítal, že se žalovaný neřídil právním názorem ministerstva, daným mu v rozhodnutích ze dne 2.7.2010, č.j.: 16863a/2010, č.j.: 16863b/2010, č.j.: 16863c/2010 a následně ze dne 3.9.2010, č.j.: 22175/2010-81, tedy ani neposkytl žalobci informace a ani nerozhodl o odmítnutí žádosti s náležitostmi dle zákona č. 106/1999 Sb. a správního řádu. V rozhodnutí o stížnosti, kterou žalobce podal proti postupu žalovaného, pak zůstalo nečinné i ministerstvo a nápravu na žádost nezjednal ani ministr školství mládeže a tělovýchovy. Žalobce tak bezvýsledně vyčerpal veškeré prostředky, které mu právní předpis stanoví k ochraně proti nečinnosti správního orgánu.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný předně sdělil, že se nepovažuje být kompetentním orgánem pro vyřizování žádostí podaných dle zákona č. 106/1999 Sb., a to z následujících důvodů. Žalovaný je příspěvkovou organizací řízenou ministerstvem. Ze Zřizovací listiny vyplývá, že žalovaný je pouze určitým organizátorem a realizátorem činností svěřených mu nadřízeným orgánem (ministerstvem). Vrchnostenskou správu v oblastech, do nichž žalobce pravidelně směřuje se svými nesčetnými žádostmi o informace, však nevykonává žalovaný, nýbrž ministerstvo. Rovněž pak je třeba zohlednit, že k vyřizování žádostí o informace v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb. je zapotřebí odpovídající právní aparát, mající patřičné zkušenosti nejen se zákonem č. 106/1999 Sb., ale i s dalšími souvisejícími právními předpisy. Žalovaný však žádným takovým právním oddělením nedisponuje, neboť náplní jeho činnosti je primárně plnění pokynů ministerstva, které je „hlavou“ celého systému tzv. státních maturit, když žalovaný je jen řízeným subjektem. Rozsáhlým odborným a právním aparátem však disponuje právě ministerstvo, a proto by na něj měly být směřovány i příslušné žádosti o informace spadající do jeho kompetence, coby zřizovatele žalovaného.

Žalovaný se ve snaze o vstřícný přístup vůči žalobci pokusil požadované informace v rámci zákonem stanovených mezí poskytnout, i když při tom, po čistě formální stránce, jednal poměrně neobratně. Postupu žalovaného však neprospěl svým jednáním zejména sám žalobce, když předmětná žádost o informace není jedinou žádostí žalobce, kterou tento na

žalovaného směřoval. Naopak žalobce žalovaného dlouhodobě doslova zahlučuje celou řadou systematicky podávaných žádostí o informace (viz rovněž probíhající řízení č.j.: 5A 114/2011 - 16, č.j.: 5A 115/2011 - 18 a č.j.: 5A 113/2011 - 23), kterými se snaží získat komerční prospěch z činnosti, kterou ve své podstatě financuje ministerstvo, resp. stát. Právě četnost žádostí o informace a především pak jejich charakter následně vedly žalovaného ke zjištění, že není orgánem příslušným pro vyřizování těchto žádostí, a proto tyto žádosti ve všech případech následně postoupil i s veškerým spisovým materiálem nadřízenému orgánu, aby v dané záležitosti rozhodl. Jelikož žalovaný v rámci svých aktivit nedisponuje obecnou rozhodovací pravomocí, je nemyslitelné, aby vydával rozhodnutí dle zákona č. 106/1999 Sb. Absence oddělení kvalifikovaných právních expertů, zejména ale nevyjasněné kompetence mezi žalovaným a ministerstvem a v neposlední řadě mnohost žádostí o informace, které žalobce u žalovaného podal, tak přispěly k částečně „neobratnému postupu“ žalovaného při vyřizování jednotlivých žádostí o informace.

Ve vztahu k jednotlivým žádostem o informace žalovaný uvedl, že i za předpokladu, že by byl shledán povinným subjektem ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., je třeba mít na zřeteli, že i v tomto případě by byl povinen poskytovat pouze ty informace, které se vztahují k jeho působnosti. Požadoval-li žalobce informace, spadající mimo rámce působnosti žalovaného, popřípadě informace, které nemohou být s ohledem na jejich charakter zveřejněny, byl žalovaný za všech okolností oprávněn jejich poskytnutí odmítnout.

V rámci vyřizování žádosti 002/2010 žalovaný vyhověl žalobci částečně, a to tak, že poskytl smlouvy, u kterých smluvní partneři nevyslovili zákaz zveřejňování znění těchto smluv ve vztahu k třetím osobám. V případech, kdy žalovaný odmítl žalobci informace poskytnout, šlo o smlouvy, u nichž žalovaný disponuje písemným zákazem ze strany smluvních partnerů poskytnout smluvní dokument třetí straně. Žalovaný je v této věci přísně vázán, ať už relevantním ustanovením smlouvy nebo stanoviskem smluvní strany, jejichž porušením by se vystavoval nebezpečí vzniku škody. Jelikož žalovaný aktivně zjišťoval, zda je oprávněn požadované informace poskytnout, přičemž jeho následný postup se odvíjel od smluvních povinností, jimiž je vázán, nelze zde v žádném případě hovořit o jeho nečinnosti. K tomu žalovaný odkázal na stanoviska jednotlivých společností.

K žádosti č. 005/2010 žalovaný sdělil, že nebyl nečinný, neboť aktivně kontaktoval firmu KPMG Česká republika, s.r.o. s dotazem, zda souhlasí s poskytnutím žalobcem požadované „*Studie proveditelnosti modelu spolupráce s VŠ a VOŠ na využití výsledku maturitní zkoušky pro přijímání uchazečů o studium na VŠ a VOŠ*“, a to z toho důvodu, že předmětný dokument byl zpracován KPMG na základě smlouvy o dílo ze dne 13.10.2009. Tato smlouva o dílo ukládá smluvním stranám povinnost mlčenlivosti a zachování důvěrnosti informací ve vztahu ke třetí osobě. Dle názoru společnosti KPMG ze dne 5.2.2010 došlo plněním ze smlouvy o dílo ke vzniku autorského díla, kdy dle smlouvy o dílo bylo KPMG uděleno právo k jeho užívání. Z toho důvodu postupoval žalovaný v souladu s ujednáním smlouvy o dílo a platnou legislativou, když odmítl požadované informace chráněné autorským právem poskytnout.

Konečně žádost 006/2010 žalovaný odmítl z toho důvodu, že jednotlivé moduly, které tvoří celkový obsah e-learningových školení, vznikly cílenou tvůrčí činností pracovníků žalovaného a jsou určeny výhradně pro potřebu zaměstnavatele s cílem splnění zákonem stanovených úkolů. Požadované informace spadají do interních aktivit žalovaného. Vzhledem k tomu, že žalovaný se považuje za nositele autorského práva ve smyslu zákona č. 121/2000 Sb., autorský zákon, není povinen takovéto informace žalobci zpřístupňovat. Dle žalovaného nelze rovněž odhlédnout od samotného účelu žádostí o informace podávaných žalobcem. Žalobce, coby soukromý subjekt, podniká ve stejném předmětu činnosti jako žalovaný, svými četnými žádostmi o informace v žádném případě nesměruje k naplnění hlavního smyslu

zákona č. 106/1999 Sb., kterým je kontrola činnosti veřejné správy, ale získané informace hodlá využít pro komerční účely v rámci svých podnikatelských aktivit.

Uzavřel, že není orgánem příslušným pro vyřizování žádostí o informace, neboť je pouze určitým zprostředkovatelem a organizátorem aktivit vykonávaných ministerstvem a nedisponuje v dané věci rozhodovací pravomocí. Vzhledem k tomu, že tyto žádosti by měly být směřovány na ministerstvo a nikoliv na žalovaného, není žalovaný v tomto sporu pasivně legitimován.

V replice ze dne 10.10.2011 žalobce uvedl, že žalovaný je příspěvkovou organizací státu. Je tedy povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., jakožto „veřejná instituce“. Tomu nasvědčuje i konstantní judikatura, která mezi povinné subjekty zahrnuje např. i státní podniky. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že se žalovaný za povinný subjekt dle zákona č. 106/1999 Sb. považuje na stránkách www.cermat.cz. V tomto ohledu se pak tvrzení žalovanéhojevila žalobci jako účelová. K tvrzení žalovaného, že nedisponuje právním aparátem na vyřizování žádostí o poskytnutí informací, žalobce sdělil, že i tento argument ukazuje na neochotu žalovaného informace o své činnosti poskytovat. K poskytnutí požadované informace není třeba žádné zvláštní formy, a proto ani žádného právního aparátu. Za liché považoval žalobce odkazy žalovaného na působnost ministerstva. Ministerstvo vydalo v uvedených věcech rozhodnutí jako nadřízený orgán dle zákona č. 106/1999 Sb., v nichž vycházelo z toho, že žalovaný povinným subjektem je. K tvrzení žalovaného, že se snažil o vstřícný přístup k žalobci, žalobce konstatoval, že toto tvrzení naprosto neodpovídá skutečnosti. Žalobce skutečně adresoval žalovanému několik žádostí o poskytnutí informace, žalovaný však většinu žádostí vyřídil negativně. Pokud pak žalovaný odůvodňuje svoji neochotu k poskytování informací spekulací o tom, že žalobce žádá o informace, aby si tím zajistil svůj komerční prospěch, pak žalovaný dle žalobce explicitně připouští svůj diskriminační přístup k žadatelům o informace, což je v rozporu se zákonem.

Při ústním jednání, konaném dne 11.4.2012, setrvali účastníci řízení na svých stanoviscích. K dotazu soudu, zda již bylo ministerstvem rozhodnuto o odvolání, které proti sdělení žalovaného ze dne 6.10.2010 žalobce podle svých žalobních tvrzení podal, zástupce žalobce uvedl, že toto odvolání bylo podáno z opatrnosti a ministerstvo o něm dosud nerozhodlo. Zástupce žalovaného sdělil, že se rovněž za svého klienta a jeho prostřednictvím snažili zjistit stav odvolacího řízení u ministerstva a zřejmě dosud nebylo rozhodnuto.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy.

Podle ust. § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

Podle ust. § 14 odst. 5 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb. povinný subjekt posoudí žádost a v případě, že požadované informace se nevztahují k jeho působnosti, žádost odloží a tuto odůvodněnou skutečnost sdělí do 7 dnů ode dne doručení žádosti žadateli.

Podle ust. § 80 odst. 2 zákona č. 561/2004 Sb., předškolním, základním, středním, vyšším odborným a jiným vzdělávání (školský zákon), ministerstvo zřizuje Centrum pro zjišťování výsledků vzdělávání (dále jen „Centrum“) jako státní příspěvkovou organizaci podle zákona o majetku České republiky a o jejím vystupování v právních vztazích a podle § 169.

Podle ust. § 68 odst. 1 správního řádu rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků.

Podle odst. 2 ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.

Podle odst. 3 v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Soud při ústním jednání provedl důkazy, které považoval za relevantní pro posouzení věci a které nebyly obsahem správního spisu. Provedené důkazy osvědčily žalobcem tvrzený průběh správního řízení.

Soud shledal žalobu důvodnou.

Žalobní námitky soud posoudil takto:

Předně je třeba uvést, že žalovaný je veřejnou institucí, a tedy i povinným subjektem ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Pojem veřejná instituce, užitý v ust. § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., není legálně definován a jeho obsah je tak nutno dovodit výkladem. Klíčovými rozhodnutími, v nichž Ústavní soud podal výklad ust. § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., jsou jeho nálezy ze dne 27.2.2003, sp.zn.: III. ÚS 686/02 a ze dne 24.1.2007, sp.zn.: I. ÚS 260/06 (bližší viz <http://nalus.usoud.cz>). V uvedených nálezech se Ústavní soud na podkladě zákona č. 106/1999 Sb. zabýval relevantními hledisky pro určení toho, zda je určitá instituce institucí veřejnou, či soukromou. Za rozhodná hlediska při tom Ústavní soud označil:

- a) způsob vzniku (zániku) instituce (z pohledu přítomnosti či nepřítomnosti soukromoprávního úkonu),
- b) hledisko osoby zřizovatele (z pohledu toho, zda je zřizovatelem instituce jako takové stát či nikoli; pokud ano, jedná se o znak vlastní veřejné instituci),
- c) subjekt vytvářející jednotlivé orgány instituce (z toho pohledu, zda dochází ke kreaci orgánů státem či nikoli; jestliže ano, jde o charakteristický rys pro veřejnou instituci),
- d) existence či neexistence státního dohledu nad činností instituce (existence státního dohledu je přitom typická pro veřejnou instituci)
- e) veřejný nebo soukromý účel instituce (veřejný účel je typickým znakem veřejné instituce).

Z nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 260/2006 lze pak rovněž dovodit, že zařazení určité instituce pod instituci veřejnou či instituci soukromou vyplývá z „převahy“ znaků, jež jsou pro tu kterou instituci typické.

Na základě shora uvedeného soud hodnotil naplnění hledisek pro rozlišení veřejných a soukromých institucí u žalovaného. Žalovaný, jakožto státní příspěvková organizace, byl zřízen ministerstvem na základě ust. § 80 odst. 2 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (dále jen „školský zákon“). Žalovaný tak byl založen veřejnoprávním úkonem. Zřizovatelem (zakladatelem) je

ministerstvo, tedy stát. K třetímu hledisku soud ze zřizovací listiny zjistil, že ministerstvo je nejen zřizovatelem žalovaného, ale zároveň ministr školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „Ministr“) jmenuje a odvolává ředitele žalovaného a stanoví mu i plat (viz článek 4 – Označení statutárního orgánu Centra). I v tomto případě tak je přítomen rys veřejné instituce. Pokud jde o existenci či neexistence státního dohledu nad činností instituce – ze zřizovací listiny vyplynulo, že činnost žalovaného řídí a odpovídá za ní ředitel žalovaného, který je jmenován a odvoláván Ministrem. Ředitel žalovaného zároveň odpovídá za použití prostředků státního rozpočtu přidělených žalovanému a je povinen předložit ministerstvu ke schválení každoročně plán hlavní činnosti žalovaného a výroční zprávu o činnosti žalovaného (viz zřizovací listina čl. 4 – Označení statutárního orgánu Centra odst. 2 a 4). Dle zřizovací listiny si pak ministerstvo vyhradilo i schvalování právních úkonů žalovaného v souladu se směrnicí ze dne 18.12.2001, č.j.: 31 286/2001-14 (článek 4 – Schvalování právního úkonu). Tedy ministerstvo vykonává dohled nad žalovaným. Konečně k hledisku účelu instituce soud na podkladě zřizovací listiny shledal, že žalovaný se zaměřuje na plnění úkolů souvisejících s evaluací, a to především v oblasti maturitní zkoušky, kdy mj. zajišťuje v souladu s ust. § 80 odst. 2 školského zákona společnou část maturitní zkoušky, připravuje katalogy požadavků k maturitní zkoušce, zajišťuje výrobu a rozeslání zadání zkoušek krajským úřadům, vede evidenci přihlášek žáků a výsledků maturitních zkoušek. Účel, pro který byl žalovaný ministerstvem založen, tak má veřejnou povahu.

Lze tedy shrnout, že žalovaný byl zřízen ministerstvem k plnění veřejného účelu. Ředitel žalovaného, který je odpovědný za činnost žalovaného, včetně použití prostředků ze státního rozpočtu, je jmenován a odvoláván Ministrem. Na základě všech těchto skutečností dospěl Městský soud v Praze k závěru, že žalovaného je nutno považovat za veřejnou instituci, tedy za povinný subjekt ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.

Za uvedené situace nemůže dle názoru soudu obstát argumentace žalovaného, podle které žalovaný nedisponuje obecnou rozhodovací pravomocí a odpovídajícím právním aparátem. Zákon č. 106/1999 Sb. a ustálená judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu nepodmiňuje postavení povinného subjektu podle ust. § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. tím, že tento subjekt je nadán obecnou rozhodovací pravomocí. Existence, respektive neexistence, obecné rozhodovací praxe tak není relevantním hlediskem pro posouzení toho, zda určitý subjekt je či není povinným subjektem podle zákona č. 106/1999 Sb. K tomu soud na okraj připomíná, že již v minulosti bylo mezi povinné subjekty podle zákona č. 106/1999 Sb. zařazeno Ředitelství silnic a dálnic ČR či Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost, které taktéž obecnou rozhodovací pravomocí nedisponují. Pokud pak žalovaný poukazoval na skutečnost, že nedisponuje odpovídajícím právním aparátem, soud uvádí, že jestliže zákon č. 106/1999 Sb. ukládá povinnému subjektu povinnost poskytovat za podmínek stanovených zákonem informace vztahující se k jeho působnosti, nemůže se žalovaný zprostit této povinnosti poukazem na to, že k tomu nemá potřebný právní aparát. Takový postup by byl v rozporu se smyslem a účelem zákona č. 106/1999 Sb. Je výhradně na žalovaném, jakým způsobem organizačně uspořádá svojí činnost. Musí to však učinit tak, aby mohl plnit povinnosti vyplývající pro něj ze zákona a zřizovací listiny. K tvrzení o nevyjasněnosti kompetencí mezi žalovaným a ministerstvem soud uvádí, že z vyjádření žalovaného není zřejmé, jaké kompetence nejsou mezi ním a ministerstvem vyjasněny. Pro posouzení žádosti o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb. je však rozhodné toliko, zda se požadované informace vztahují k působnosti povinného subjektu, či nikoliv. V případě, že se požadované informace nevztahují k působnosti povinného subjektu je na místě postupovat podle ust. § 14 odst. 5 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb. a žádost žadatele odložit. Za této situace tak není tvrzení o nevyjasněných kompetencích relevantní.

Žalobce v podané žalobě namítal, že stanovisko ze dne 6.10.2010 není rozhodnutím ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. a správního řádu, a rovněž, že se žalovaný neřídil právním názorem ministerstva, daným mu v rozhodnutích ze dne 2.7.2010, č.j.: 16863a/2010, č.j.: 16863b/2010, č.j.: 16863c/2010 a následně ze dne 3.9.2010, č.j.: 22175/2010-81. K uvedené námitce ze správního spisu vyplynulo:

Podáním ze dne 25.1.2010 žalobce požádal o poskytnutí „*Studie proveditelnosti modelu spolupráce s VŠ a VOŠ na využití výsledku maturitní zkoušky pro přijímání uchazečů o studium na VŠ a VOŠ*“, která byla zpracována společností KPMG Česká republika na základě veřejné zakázky vyhlášené dne 1.9.2009 žalobcem. Rozhodnutím ze dne 10.2.2010, č.j.: C187/B/2010Ř žalovaný v souladu s ust. § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., v souběhu s ust. § 11 odst. 2 písm. c) tohoto zákona žádost žalobce ze dne 25.1.2010 odmítl. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že předmětná studie představuje vědecké dílo, které je výsledkem tvůrčí činnosti autora – společnosti KPMG Česká republika, s.r.o. Autor studie, kterým je společnost KPMG Česká republika, s.r.o., nevydal souhlas s předáním studie třetí straně. K tomu žalovaný poukázal na ust. § 271 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále jen „obchodní zákoník“). K odvolání žalobce bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 10.2.2010, č.j.: C18/B/2010Ř zrušeno rozhodnutím ministerstva ze dne 2.7.2010, č.j.: 16836a/2010-81. V odůvodnění rozhodnutí ministerstvo konstatovalo, že rozhodnutí žalovaného nesplňovalo všechny formální náležitosti podle správního řádu (odůvodnění shledalo jako nedostatečné, neboť nebyl konkrétně uveden zákonný důvod pro odmítnutí žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., dále bylo nesprávně uvedeno poučení o opravném prostředku - o místě jeho podání). K odkazu žalovaného na § 271 obchodního zákoníku ministerstvo uvedlo, že toto ustanovení upravuje situace, kdy si strany toliko při jednání o uzavření smlouvy navzájem poskytnou informace, které jedna ze smluvních stran označí za důvěrné. O takovéto informace však žadatel nežádal. Argument § 271 obchodního zákoníku tak v konfrontaci s účelem a vlastním zněním zákona č. 106/1999 Sb. neobstojí. K problematice autorského díla ministerstvo dále sdělilo, že aby předmětný materiál mohl být považován za autorské dílo, musí tomu tak být objektivně, to znamená, že „dílo“ musí kumulativně splňovat podmínky, že je výsledkem jedinečné tvůrčí činnosti autora a že je vyjádřeno v objektivně vnímatelné podobě. Autorské dílo, jakožto nehmotný statek, musí být odrazem osobnosti autora. Povinný subjekt tedy musí vždy posoudit, zda předmětné „dílo“ splňuje definici pro autorské dílo stanovené v § 2 zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (dále jen „autorský zákon“), či nikoli. Není možné pouhým prohlášením jedné ze smluvních stran či jejich dohodou určitě dílo zařadit bez dalšího pod pojem autorské dílo. Uzavřel, že žalovaný, jakožto povinný subjekt, se v odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace dostatečně nevypořádal s tím, na základě jakých úvah dospěl k závěru, že se v daném případě jedná o předmět práva autorského, nevypořádal se tedy s objektivními požadavky zákona č. 121/2000 Sb. tak, aby mohlo být předmětné dílo v daném případě objektivně považováno za dílo autorské.

Podáním ze dne 2.3.2010 žalobce požádal o poskytnutí smluv uzavřených s vítěznými uchazeči veřejných zakázek, souvisejících s reformou maturitní zkoušky od r. 2007. Rozhodnutím ze dne 6.4.2010, č.j.: C59/B/2010Ř žalovaný v souladu s ust. § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. v souběhu s ust. § 11 odst. 2 písm. c) téhož zákona žádost žalobce ze dne 2.3.2010 odmítl. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že požadavek žalobce na předání úplných textových znění jednotlivých smluv je v přímém rozporu s ujednáním důvěrnosti mezi žalobcem a jednotlivými smluvními partnery, obsažených v jednotlivých smlouvách a tedy i s příslušnými ustaveními obchodního zákoníku. K odvolání žalobce bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 6.4.2010, č.j.: C59/B/2010Ř zrušeno rozhodnutím ministerstva

ze dne 2.7.2010, č.j.: 16836c/2010-81. V odůvodnění rozhodnutí ministerstvo konstatovalo, že rozhodnutí žalovaného nesplňovalo všechny formální náležitosti podle správního řádu (odůvodnění shledalo jako nedostatečné, neboť nebyl konkrétně uveden zákonný důvod pro odmítnutí žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., dále bylo nesprávně uvedeno poučení o opravném prostředku - o místě jeho podání) a povinný subjekt se řádně v odůvodnění nevypořádal s uváděnými důvody pro odmítnutí žádosti, neboť nepostačí pouze obecný odkaz na obchodní zákoník bez dalšího. K problematice poskytování smluv ministerstvo obecně uvedlo, že není možné obecně odkázat na jiný právní předpis. Není zřejmé, zda žalovaný měl na mysli konkrétně problematiku obchodního tajemství. V tomto případě platí, že je-li žádána kopie smlouvy, zásadně nelze odmítnout její poskytnutí pouze z důvodu, že obsahuje některé skutečnostmi vykazující znaky obchodního tajemství. Povinný subjekt je povinen se zabývat každým údajem ve smlouvě a jednotlivě posoudit, zda naplňuje znaky obchodního tajemství. Následně vydá kopii částí smlouvy, u nichž není aplikovatelná ochrana prostřednictvím obchodního tajemství.

Konečně podáním ze dne 2.3.2010 žalobce požádal o poskytnutí textů všech e-learningových školení pro pedagogy pořádaných v rámci projektu Příprava podmínek reformované maturitní zkoušky (PRO.MZ) a učebních a pracovních textů všech prezenčních školení pro pedagogy pořádaných v rámci projektu Příprava podmínek reformované maturitní zkoušky. Rozhodnutím ze dne 18.3.2010, č.j.: C50/B/2010/Ř žalovaný v souladu s ust. § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. v souběhu s ust. § 11 odst. 2 písm. c) téhož zákona žádost žalobce ze dne 2.3.2010 odmítl. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že veškeré texty, užívané pro odbornou přípravu určených pedagogických pracovníků, byly vytvořeny zaměstnanci žalobce v rámci jejich pracovní činnosti, a tudíž v dané věci se žalobce považuje za nositele autorského práva k těmto materiálům dle příslušných ustanovení autorského zákona. K odvolání žalobce bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 18.3.2010, č.j.: C50/B/2010/Ř zrušeno rozhodnutím ministerstva ze dne 2.7.2010, č.j.: 16836b/2010-81. V odůvodnění rozhodnutí ministerstvo konstatovalo, že rozhodnutí žalovaného nesplňovalo všechny formální náležitosti podle správního řádu (odůvodnění shledalo jako nedostatečné, neboť nebyl konkrétně uveden zákonný důvod pro odmítnutí žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., dále bylo nesprávně uvedeno poučení o opravném prostředku - o místě jeho podání). K problematice autorského díla ministerstvo sdělilo, že aby předmětný materiál, o který žalobce požádal, mohl být považován za autorské dílo, musí tomu tak být objektivně, to znamená, že „dílo“ musí kumulativně splňovat podmínky, že je výsledkem jedinečné tvůrčí činnosti autora a že je vyjádřeno v objektivně vnímatelné podobě. Autorské dílo, jakožto nehmotný statek, musí být odrazem osobnosti autora. Povinný subjekt tedy musí vždy posoudit, zda předmětné „dílo“ splňuje definici pro autorské dílo stanovené v § 2 zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (dále jen „autorský zákon“), či nikoli. Poznamenalo, že je-li požadovaná informace předmětem práva autorského, a povinný subjekt vykonává práva, která mu umožňují nakládat s tímto předmětem, potom požadovanou informaci poskytne, (viz důvodová zpráva k zákonu č. 61/2006 Sb.). Uzavřelo, že žalovaný, jakožto povinný subjekt, se v odůvodnění rozhodnutí dostatečně nevypořádal s tím, na základě jakých úvah dospěl k závěru, že v daném případě by poskytnutím informace měla být porušena ochrana práv třetích osob k předmětu práva autorského, jež by odůvodňovalo odmítnutí žádosti žadatele, zejména uvádí-li, že nositelem autorských práv je žalovaný.

Poté, co ministerstvo zrušilo jednotlivá rozhodnutí žalovaného o žádostech žalobce o informace, žalovaný přípisem ze dne 11.8.2010, č.j.: C184/B/2010/Ř, označeným jako „Odmítnutí předání materiálů“, žalobci sdělil, že s ohledem na skutečnost, že není jasné právní postavení žalovaného a rovněž není vyjasněna ani skutečnost, zda je žalovaný oprávněn vydat rozhodnutí ve smyslu správního řádu, byl v dané věci osloven legislativně

příslušný orgán. Do obdržení závazného stanoviska v dané věci nebude žalovaný rozhodovat formou správního rozhodnutí.

Zároveň žalobci sdělil, že:

1. žádost o předání smluv uzavřených s vítěznými uchazeči veřejných zakázek v úplném znění se odmítá. Důvodem odmítnutí je skutečnost, že se jedná o obchodní vztahy mezi smluvními partnery, na které se vztahuje ustanovení obchodní zákoník, díl V, § 17, § 18. Rovněž upozornil na skutečnost, že žádosti žalobce bylo již v plném rozsahu (viz. zákon č. 106/1999 Sb., § 9 bod 1, 2) vyhověno a to předáním tabulkového přehledu, který obsahuje údaje o názvu veřejné zakázky, předpokládané ceně bez DPH, smluvní cenu s DPH, název vítěze veřejné zakázky, poznámky.
2. žádost o předání textů všech e-learningových školení pro pedagogy pořádaných v rámci projektu PRO.MZ se odmítá. Důvodem odmítnutí je skutečnost, že žalovaný se ve vztahu k těmto textům cítí jako jejich autor. Podmínky užití a cílové skupiny jsou uvedeny v zákonu č. 561/2004 Sb., § 80 odst. 3 písm. c, f, g.
3. žádost o předání materiálů Studie proveditelnosti modelu spolupráce s VŠ a VQŠ na využití výsledku maturitní zkoušky pro přijímání uchazečů o studium na VŠ a VOŠ se odmítá. Důvodem odmítnutí je skutečnost, že tato studie je rovněž řešením dané problematiky. Toto řešení vytvořil na podkladě smluvního vztahu zpracovatel této studie, což je společnost KPMG Advisory, s.r.o., která se dle svého vyjádření cítí k dané věci jako autor a nesouhlasí s předáním díla třetí straně. Rovněž v rámci žalobce je tato studie považována jako jedno z aktiv, které je pokryto ustanovením obchodního zákoníku, díl V, § 17, § 18, a to v situaci, kdy tento materiál chce získat soukromý subjekt soukromě podnikající ve stejném předmětu činnosti (Národní srovnávací testy).

Závěrem žalovaný poznamenal, že jako příspěvková organizace má ve vztahu ke svým aktivům uloženou povinnost vyplývající ze zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, § 14 odst. 4 povinnost pečovat o aktiva.

Proti sdělení žalovaného ze dne 11.8.2010 podal žalobce odvolání. Rozhodnutím ze dne 3.9.2010, č.j.: 22175/2010-81 ministerstvo zrušilo rozhodnutí ze dne 11.8.2010, č.j.: C184/B/2010/Ř, a věc vrátilo žalovanému k novému projednání. V odůvodnění rozhodnutí ministerstvo uvedlo, že z předchozích rozhodnutí ministerstva jednoznačně vyplývá, že žalovaný je podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. povinným subjektem dle citovaného zákona a že žalovaný porušil i další jeho ustanovení, jestliže opakovaně odmítl poskytnout informace, týkající všech zpracovaných materiálů hrazených z veřejných prostředků, respektive ze státního rozpočtu. Skutečností je, že požadované dokumenty byly zpracovány pro povinný subjekt - žalovaného a ten také příslušné dohodnuté finanční náklady za příslušné zpracované materiály uhradil. Protože žalovaný nepředal v zákonné lhůtě originály všech odmítaných materiálů ministerstvu k odbornému posouzení, ani neposkytl kvalifikovanou argumentaci v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb., která by opravdu umožnila odmítnutí některých požadovaných informací dle autorského práva nebo na základě odkazu na obchodní tajemství, vrátilo ministerstvo žalovanému celou věc k novému projednání. Zároveň konstatovalo, že nesplněním výše uvedených rozhodnutí ministerstva žalovaný také porušilo správní řád. V této souvislosti ministerstvo poučilo žalovaného, že je povinen při rozhodnutí o odmítnutí žádosti vždy postupovat dle příslušných ustanovení správního řádu, neboť tak stanoví § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb.

Následně žalovaný přípisem ze dne 6.10.2010, č.j.: C210/B/2010/Ř, označeným jako „Stanovisko k žádosti o předání materiálů“, žalobci sdělil:

1. k žádosti o předání smluv uzavřených s vítěznými uchazeči veřejných zakázek v úplném znění, žalovaný zaslal žalobci smlouvy, u kterých smluvní partneři předali žalobci písemný souhlas s tímto předáním úplného znění smlouvy třetí straně, tak, jak žalobce

požadoval. Jedná se o následující smluvní partnery: D. K., Tiskárna PRÁTR, a.s., Deloitte Advisory, s.r.o.(souhlas vydán pouze k předání základní smlouvy).

2. Žádost o předání textu všech e-learningových školení pro pedagogy pořádaných v rámci projektu PRO.MZ žalovaný odmítl. Důvodem odmítnutí je skutečnost, že jednotlivé moduly, které tvoří celkový obsah e-learningových školení, vznikly cílenou tvůrčí činností pracovníků žalobce a jsou určeny výhradně pro potřebu zaměstnavatele s cílem splnění zákonem uložených úkolů. Toto školení je určeno pouze pro cílové skupiny, kdy podmínky užití tohoto díla určuje § 80 odst. 3 písm. c), f) a g) školského zákona.
3. Žádost o předání materiálů „*Studie proveditelnosti modelu spolupráce s VŠ a VOŠ na využití výsledku maturitní zkoušky pro přijímání uchazečů o studium na VŠ a VOŠ*“ žalovaný odmítl. Důvodem odmítnutí byla skutečnost, že tato studie byla dodavatelem vytvořena na podkladě zadání žalovaného a existujícího smluvního vztahu, kdy představuje dílo vzniklé tvůrčí činností dodavatele, které je řešením konkrétní problematiky. Autorem tohoto řešení je dodavatel, tj. v daném případě společnost KPMG Advisory, s.r.o., která se dle svého vyjádření cítí k dané věci jako autor a nesouhlasí s předáním díla třetí straně. Rovněž v rámci žalovaného je tato studie považována jako jedna z aktiv, která je pokryta ustanovením zákona č. 513/1991 Sb., Díl V, § 17, § 18., a to v situaci, kdy tento materiál chce získat soukromý subjekt soukromě podnikající ve stejném předmětu činnosti, kdy za dané situace žalovaný, jako státní příspěvková organizace, je ze zákona povinen chránit takováto aktiva před možným odcizením nebo zneužitím.

Závěrem žalovaný poznamenal, že do současné doby není vyjasněno právní postavení.

V podáním ze dne 21.10.2010, označeným jako stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace Centrem pro zjišťování výsledků vzdělávání (Odvolání proti rozhodnutí Centra pro zjišťování výsledků vzdělávání č.j.: C210/B/2010/Ř), žalobce předně namítal, že přípis ze dne 6.10.2010, č.j.: C210/B/2010/A nemá zákonné náležitosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., resp. dle správního řádu. Tvrdil, že žalovaný opakovaně zcela ignoruje závazné pokyny ministerstva a postupuje v příkrém rozporu se zákonem. Protože žalovaným nebylo v souladu se zákonem vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti, žalobce ve smyslu § 16a odst. 1 písm. b) podal stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace. Dle žalobce je z postupu žalovaného evidentní, že mu nebrání žádné skutečné ani zákonné překážky v poskytnutí informací, nýbrž že žalovaný zcela opomíjí své postavení jako subjektu hospodařícího s veřejnými finančními prostředky, nerespektuje závazné pokyny ministerstva jako nadřízeného orgánu a cílenými nezákonnými průtahy ve vyřizování žádosti o informace se snaží zabránit veřejné kontrole nakládání s jemu svěřenými finančními prostředky. S ohledem na uvedené skutečnosti žalobce žádal, aby si ministerstvo od žalovaného vyžádalo veškeré informace, o které žalobce žádal a aby povahu těchto informací posoudilo a ve smyslu ust. § 16a odst. 6 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb. usnesením věc převzalo a informace žalobci poskytlo samo, případně vydalo rozhodnutí o odmítnutí žádosti spolu s řádným odůvodněním takového rozhodnutí o odmítnutí.

Pro případ, že by ministerstvo přípis žalovaného ze dne 6.10.2010 posoudilo jako rozhodnutí ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., žalobce podal z důvodu právní jistoty i odvolání, které odůvodňuje stejně, jak je uvedeno výše.

Uvedenou námitku shledal soud oprávněnou. Předně soud poukazuje na to, že pod pojmem „rozhodnutí“ je třeba chápat jakýkoliv individuální právní akt vydaný orgánem veřejné moci z pozice jeho vrchnostenského postavení. V projednávaném případě žalovaný sdělením ze dne 6.10.2010, č.j.: C210/B/2010/Ř žalobci k jeho žádosti o předání smluv uzavřených s vítěznými uchazeči veřejných zakázek poskytl smlouvy, u kterých smluvní partneři předali žalovanému souhlas s předáním úplného znění smluv. Žádost o předání textů

e-learningových školení pro pedagogy pořádaných v rámci projektu PRO.MZ žalovaný odmítl s tím, že vznikly cílenou tvůrčí činností žalovaného a jsou určen výhradně pro jeho potřebu s cílem splnění zákonem uložených úkolů. Stejně tak žádost žalobce o předání „*Studie proveditelnosti modelu spolupráce s VŠ a VOŠ na využití výsledku maturitní zkoušky pro přijímání uchazečů o studium na VŠ a VOŠ*“ byla žalovaným odmítnuta, a to z důvodu, že se jedná o tvůrčí činnost společnosti KPMG Advisory, s.r.o., která s jeho předáním žalobci nesouhlasila. Dle názoru soudu uvedené sdělení nelze považovat po stránce formální a materiální za rozhodnutí ve smyslu správního řádu. Po formální stránce předmětné sdělení neobsahuje náležitosti správního rozhodnutí vymezené v ust. § 68 správního řádu, tj. výrokovou část, odůvodnění a poučení. Pokud se jedná o podstatné části výrokové části dle ust. § 68 odst. 2 správního řádu pak na předmět řízení lze usoudit toliko ze stručného poukazu žalovaného na jednotlivé žádosti žalobce. Tyto odkazy však neodpovídají zcela jednotlivým žádostem žalobce. Zatímco žalobce žádostí ze dne 2.3.2010 požádal o poskytnutí smluv uzavřených s vítěznými uchazeči veřejných zakázek souvisejících s reformou maturitní zkoušky od r. 2007, žalovaný v předmětném sdělení poukazuje na žádost žalobce o předání smluv uzavřených s vítěznými uchazeči veřejných zakázek v úplném znění. Z předmětného sdělení tak není zřejmé, čeho se mají požadované smlouvy týkat. Obdobně tomu je i v případě žádosti, na kterou žalovaný poukazuje pod bodem druhým sdělení ze dne 6.10.2010. V tomto případě se žalovaný vyjadřuje k žádosti o předání textu všech e-learningových školení pro pedagogy pořádaných v rámci projektu PRO.MZ. Žalobce však žádostí ze dne 2.3.2010 žádal nejen o poskytnutí textů všech e-learningových školení pro pedagogy pořádaných v rámci projektu Příprava podmínek reformované maturitní zkoušky (PRO.MZ), ale zároveň i o učební a pracovní texty všech prezentačních školení pro pedagogy pořádaných v rámci tohoto projektu. Náležité vymezení předmětu řízení je pak o to důležitější že žalobce, jak tvrdí žalovaný, „*žalovaného dlouhodobě doslova zahrnuje celou řadou systematicky podávaných žádostí o informace*“.

Stejně tak nedůsledný byl žalovaný při vyřizování jednotlivých žádostí, tedy v řešení jednotlivých otázek předmětu řízení. Zatímco žalobce žádostí ze dne 2.3.2010 žádal o poskytnutí všech smluv uzavřených s vítěznými uchazeči veřejných zakázek souvisejících s reformou maturitní zkoušky od r. 2007, předmětným sdělením žalovaný žalobci poskytl pouze smlouvy, u kterých smluvní partneři předali souhlas s předáním třetí straně. Ve zbytku zůstala žádost žalobce nevyřízená. Rovněž tak i v případě žádosti uvedené pod bodem druhým předmětného sdělení. Zde žalovaný tím, že náležitým způsobem neoznačil předmět řízení, respektive neuvedl, že žalobce vedle poskytnutí textů všech e-learningových školení pro pedagogy pořádaných v rámci projektu Příprava podmínek reformované maturitní zkoušky (PRO.MZ) žádal i o učební a pracovní texty všech prezentačních školení pro pedagogy pořádaných v rámci tohoto projektu, nerozhodl o druhé části žalobcovy žádosti. Tato část žádosti žalobce tak rovněž zůstala nezodpovězená.

Předmětné sdělení žalovaného zároveň neobsahuje žádné právní ustanovení, podle kterého bylo v daném případě rozhodováno. Na účastníka řízení pak lze usoudit toliko z označení adresáta písemnosti.

Za zcela zásadní pro projednávání případ považuje soud skutečnost, že přestože ministerstvo žalovanému rozhodnutím ze dne 3.9.2010, č.j.: 22175/2010-81 sdělilo, že je povinným subjektem a uložilo žalovanému povinnost rozhodnout podle zákona č. 106/1999 Sb. a správního řádu, žalovaný žalobci nesdělil, na základě jakých ustanovení zákona č. 106/1999 Sb. nebyly žalobci požadované informace poskytnuty, respektive byly jeho žádosti odmítnuty. Žalovaný je povinným subjektem podle zákona č. 106/1999 Sb. a je výhradně na něm, aby posoudil, zda se žádosti žalobce vztahují k jeho působnosti, a zda jsou splněny podmínky pro poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., případně jaká konkrétní ustanovení zákona č. 106/1999 Sb. žalovanému v poskytnutí požadovaných informací brání.

V tomto případě je pak žalovaný povinen nejen označit ustanovení, které mu v poskytnutí informací brání, ale zároveň musí přesvědčivě zdůvodnit, na podkladě jakých skutečností a důkazů a jakou úvahou dospěl k závěru o naplnění ustanovení, které mu neumožňují požadované informace poskytnout. Pouhý odkaz na ustanovení zákona č. 106/1999 Sb. nebo na jiná zákonná ustanovení (obchodního zákoníku nebo autorského zákona) je naprosto nedostačující. V projednávaném případě žalovaný odmítl žádost žalobce o předání textů e-learningových školení pro pedagogy pořádaných v rámci projektu PRO.MZ s tím, že vznikly cílenou tvůrčí činností žalovaného a jsou určeny výhradně pro jeho potřebu. Žádost žalobce o „*Studii proveditelnosti modelu spolupráce s VŠ a VOŠ na využití výsledku maturitní zkoušky pro přijímání uchazečů o studium na VŠ a VOŠ*“ byla žalovaným odmítnuta z důvodu, že se jedná o tvůrčí činnost společnosti KPMG Advisory, s.r.o., která s jeho předáním žalobci nesouhlasila. Takovéto důvody pro neposkytnutí informací však zákon č. 106/1999 Sb. neupravuje. Má-li žalovaný zato, že se na žalobcem požadované informace vztahuje ochrana práv třetích osob k předmětu práva autorského podle § 11 odst. 2 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb. nebo ochrana obchodního tajemství podle § 9 tohoto zákona, je výhradně na něm, aby žalobci sdělil na základě jakých důvodů a jakou úvahou dospěl k tomuto závěru. Toto sdělení však musí být učiněno formou a způsobem, který zákon č. 106/1999 Sb. ve spojení se správním řádem povinnému subjektu ukládá.

Konečně pak předmětné sdělení neobsahuje ani poslední zákonem požadovanou část, a to poučení, jak se lze proti postupu žalovaného bránit.

Po zvážení všech shora uvedených skutečností a s ohledem na to, že přes opakovaná zrušující rozhodnutí ministerstva zůstává žalovaný nečinný ve vydání rozhodnutí o žádostech žalobce v souladu se zák. č. 106/1999 Sb a správním řádem, dospěl soud k závěru, že je třeba účinnou ochranu žalobci poskytnout a postavit najisto, že sdělení žalovaného ze dne 6.10.2010, č.j.: C210/B/2010/Ř není správním rozhodnutím ve formálním ani materiálním smyslu.

Protože žalovaný ke dni vyhlášení rozsudku o žádostech žalobce o poskytnutí informace nerozhodl, přičemž žalobce bezvýsledně vyčerpal prostředky ochrany proti nečinnosti správního orgánu (podání žalobce ze dne 21.10.2010), soud podle ust. § 81 odst. 2 s.ř.s. uložil žalovanému povinnost o těchto žádostech rozhodnout ve stanovené lhůtě. Při určení délky lhůty na 25 dnů soud přihlédl k ust. § 14 odst. 5 písm. d), odst. 7 zákona č. 106/1999 Sb..

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplacení soudního poplatku ve výši 1.000,-Kč a v nákladech právního zastoupení žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny 3 hlavními úkony po 2.100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, účast u ústního jednání u soudu dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a dále 3 x režijním paušálem po 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), cestovným advokáta ve výši 2361,-Kč (za jízdu z Českého Krumlova do Prahy a zpět, celkem 356 km vozidlem Honda CR-V, registrační značka 3AH4160, při náhradě 3,70 Kč na 1 litr a kilometr, průměrná spotřeba vozidla na 100 km dle technického průkazu ve výši 8,40 l motorové nafty při průměrné ceně pohonných hmot 34,90 Kč za litr - vyhláška č. 429/2011 Sb., § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), náhradou za promeškaný čas advokáta za cestu k jednání u soudu a zpět v trvání 4 a půl hodiny hodin po 100 Kč, celkem tedy 900 Kč (§ 14 odst. 1, 3 vyhlášky č. 177/96 Sb.) a částkou 2 092,20 Kč za DPH, tedy celkem za náklady řízení 13.553,20 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 11. dubna 2012

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.